

MAX
MANNER
TURVASANA

HIRVIKALLIO

BAZAR

MAX
MANNER
TURVASANA

BAZAR

© Max Manner ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-261-9

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

”Mitä raikkaampi kukkanen, sitä enemmän piti
saastainen herhiläinen sen imemisestä.”

Donatien-Alphonse-François de Sade (markiisi de Sade)
Jarkko Laine, Suuri sitaattisanakirja, Otava 1989

LUKU 1

KAMPPI, HELSINKI

Hän pudisteli taivaalta tihuttaneen sateen yltään. Vetäisi henkeä ja astui maan alle johtaviin rullaportaisiin. Kaupungin hälinä jäi taakse, ilmanpaineen ja lämpötilan vaihtelut tuntuivat iholla. Rullaportaiden kuminen käsijohde oli nihkeä, se ei kulkenut portaiden kanssa samaan tahtiin. Ihan niin kuin elämässä yleensä, harva asia toimi synkronoidusti tai oli muutenkaan täydellisessä sopusoinnussa. Toinen huokausta muistuttava henkäys oli aiempaa syvempi. Varsinaista asiaa maan alle ei ollut, aika vain piti saada tavalla tai toisella tapettua, Turkuun suuntaavan junan lähtöön oli sentään tunti. Kolmekymmentä metriä katutasosta, hän tiesi. Joitakin vuosia sitten nämä olivat olleet Suomen pisimmät liukuportaat. Joillekin suojaa kaipaaville maanalainen syvyys tarjosi piilopaikan. Turvan ja lohdunkin, niin jotkut ajattelivat. Erityisesti turvan suhteen ihmiset joskus erehtyivät.

Hän nosti katseensa teräksisistä askelmista. Oli tuijottelevinaan eteensä, vaikka todellisuudessa tarkkailikin vastaan tulijoita. Hän tuskin kohtaisi yhtäkään kasvoista uudelleen. Ilmeettömiä ja täysin mitäänsanomattomia ihmishaamuja, vähän kuin saveen valettuja naamioita tai jonkin koneen osia. Sitä ihmiset useimmiten olivat. Väsyneitä, kyllästyneitä ja apaattisia palapelin osasia, valmiina kaatumaan minkä tahansa mitättömämmänkin vastoinkäymisen koettelemana.

Monilta puuttuivat taisteluhenki, intohimo ja elämänpalo tykkänään. Kaikkalainen tunnottomuus, hengenlöysäys ja innottomuus, hän ajatteli alatasanteen nielaistessa askelmat yksi kerrallaan, ne tekivät ihmisistä eläviä ruumiita. Hän oli onnekas, sillä – olkoonkin, että hän oli päivän töistä räittäväsynyt – perinpohjaisen uupumuksen ja apatian hän oli onnistunut sentään välttämään. Lopultakin, hän ajatteli portailta astuttuaan, elämä oli kiehtova, joskus kiihottavakin seikkailu. Tuskin kukaan näki ja ymmärsi maailman samassa valossa kuin hän. Uhria kaipaavat saalistajat olivat harvassa.

Metroa odottavia ihmisiä oli toistakymmentä. Hän näki vaaleana peilailevaa lattiaa ja holvimaisena kaareutuvan katon, sekin oli kai betonia. Katossa kulki paksuja sähköjohtoja. Oli kirkasta valoa paiskaavia loistelamppurivistöjä. Punavalkoisia opasteita. Juoma- ja välipala-automaatteja. Kolmen istuttavia ja kaiken maailman vandaalit kestäviä penkkejä siellä täällä. Oli iskunkestävällä lasilla tai muovilla suojattuja ilmoitus- ja mainostauluja. Valvontakameroita. Aivan, hän muistutti itseään. Valvontakameroita, se kannatti pitää mielessä. Oli syytä nostaa takinkaulukset pystyyn. Huomio palautui metroa odottaviin ihmisiin. Sinisiä, mustia ja punaisia, ohuita ja vähän paksumpia talvi- ja kevättakkeja. Pipoja ja päähineitä nuorilla sekä vanhemmilla. Yksi sentään erottui joukosta, onni ei hylännyt tälläkään kertaa. Portaiden tuoma siirtyi askeleen tai pari sivummalle nähdäkseen paremmin. Yksi tosiaan erottui. Oikeastaan heitä oli kaksi. Toinen seisoj ja toinen oli makuullaan. Asetelma oli mielenkiintoinen ja, mitä sitäkään kieltelemään, kieroä mieltä houkuttava.

Tunnelissa kohahti ja ilmavirta oli imaista mukaansa, kun punakylkinen metro syöksyi tilaan, vähän kuin jättimäinen penis olisi työntynyt vastustamattomasti yhtä jättimäiseen vaginaan. Junan saapuminen ja siitä salaman lailla virinnyt

mielikuva yhdynnästä lisäsivät kiihottuneisuutta entisestään. Hän teki pikaisen päätöksen, kääntyi toisaalle ja jätti kohdalle seisahtuneet metrovaunut taakseen. Hän kuunteli sisäistä ääntään, totteli sitä epäröimättä ja ennakkoluulottomasti. Askeleet haparoivat kuin tasanteen sileää liukkautta tunnustellen, vähän kuin jäällä. Kohta ne uskoivat ja luottivat, kuljettivat päättäväisesti kohti. Tosiaan, kaksi ihmistä, toinen seisomassa ja toinen arvatenkin makuullaan. Lastenvaunujen kahvaa pitelevä nainen seisoi selin. Tällä oli kukkasin koristellut kumisaappaat, moitteetta istuvat farkut ja kananpojan-keltainen untuvatakki. Emmaljunga, rattaiden kyljessä luki. Hän seisahtui naisen kohdalle. Ei liian lähelle, ei liian kauas. Katseet kohtasivat välttelevästi ja kuin ohimennen, ihan niin kuin tuntemattomilla on tapana. Ei missään nimessä tungetellen, enemmänkin toteavasti ja jollain lailla varovaisen hyväksyvästi. Vaikka eleet ja ilmeet huokuivat pinnallista ystävällisyyttä, tällä kertaa tapahtui jotain sitäkin enemmän. Nainen hymyili kuin vanhalle tuttavalle, se johtui kai vastasyntyttäneen hormoneista. Tämä vilkaisi uudelleen kohti ja hymyili taas. Ei hassumpaa, hän ajatteli. Hymyyn oli vastattava, ilman muuta.

– Saanko...? hän ehti sanoa ikään kuin aikomuksiaan aristellen. Katsoi naista ja vaunuja vuoron perään.

– Toki, nainen vastasi, punastuikin kai vähän.

Useimmat hiljan synnyttäneet eivät voineet vastustaa ihailuvia katseita ja ylistäviä sanoja.

Luvan saatuaan hän siirtyi lähemmäs. Teki parhaansa herättääkseen luottamuksen. Tämän hän osasi. Hän katsoi vauuihin eikä nähnyt ensin mitään. Viritti kasvoilleen kysyvän ilmeen.

Nainen ymmärsi kumartua työntöaisan yli ja korjata vauvan tähtikuvioin koristeltua peitettä. Hän avasi sitä, jotta lapsen kasvot erottuisivat kunnolla.

– Vaunuista päätellen poika, hän sanoi tummansinisiä rattaita ihailien.

– Vasta kuukauden ikäinen, nainen vastasi ylpeänä.

Äidillisen onnen ja hormonien kuohuttamassa huumassa, hän ajatteli. Lapsestaan lumoutuneena ja niin kovin onnellisena.

– Voinkohan...? hän sanoi ja kumartui uudelleen lasta kohti.

– Tietenkin.

Hän ojensi kätensä. Ja jääkylmät sormensa. Kosketti vauvan samettisen pehmeää poskea sormenpäillään.

– Atte, itsekin vaunuun katsova nainen sanoi hänen olkansa yli, – Atte Aatos.

Hän vilkaisi taakseen ja näki naisen hymyilevän kultaisen onnen ja autuuden aikaansaamaa äidin hymyä. Omahyväinen ja mitään ymmärtämätön lutkan virne, hän ajatteli.

– Tosin nimiäiset ovat vasta parin kuukauden päästä, naisen lisäksi.

– Hieno nimi, hän sanoi nyökytellen. Meni entistä lähemmäs. Siirsi kanniskelemansa laukun itsensä ja vaunun väliin, kohti aisan ruskein sävyin viimeisteltyä keinonahkaa. – Niin tavattoman suloinen tapaus. Ja kaunis. Äärettömän ihana ihmislapsi.

– Tullut isäänsä, nainen vastasi kainostellen.

– Saisinkohan minä...? hän sanoi ja tarttui vauvan peitteen taitteessa piilotelleeseen tuttipulloon.

Nainen havahtui ja pyrki lähemmäs, joko auttamaan tai toppuuttelemaan hänen aikeitaan.

– Jos annetaan sen tuttipullon olla.

Samassa pullo lipesi otteesta. Se putosi, kolahti lattialle ja vieri nytkähdellen loitommas.

– Äsh, anteeksi! Mikä onneton poropeukalo olenkaan, hän manasi.

Äiti tiuskahti kirouksen. Säntäsi kiireellä aina vain loitom-
malle vierivän pullon perään.

Vauvaa ihastellut siirsi huomionsa uinuvasta lapsesta ja oikaisi selkensä. Nahkasaappaaseen verhottu jalkaterä oli löytänyt tiensä vaunun jarrupedaalille. Hänelle oli suotu kyky havaita useita yhtäaikaisesti tapahtuvia asioita kerralla – osittain luontaista lahjakkuutta ja kokemuksen suomaa taitoa, harva kykeni samaan. Hän näki äidin kumartuvan noukkimaan pulloa. Kuuli saapuvan metrojunan ujelluksen tunnelissa. Aisti saapikkaan pohjan läpi jarrupedaalin päkiänsä alla. Katsoi naista, joka puhdisti lattialta noukkimaansa pulloa. Siirsi huomionsa sivummalla seisovan nuorukaisen kautta mustaa pimeyttä huokuvan tunnelin suulle. Kuuli voimistuvan junan äänen. Näki metroveturin paiskaamat valokeilat tunnelin seinämillä. Vapautti kevyellä polkaisulla rattaiden jarrun. Kosketti kuin huomaamatta aisaa sysätäkseen rattaat liikkeelle. Katsahti uudelleen pulloa pitelevään äitiin. Kuuli metrojunan jarruttavan. Otti askeleen, kohta toisen ja kolmannen. Käveli kaikessa rauhassa pois. Näki valomainoksen heijastavalta pinnalta, kuinka vapaaksi lasketut rattaat vierivät kiskoja kohti. Kuuli sivummalla seisoskelleen nuorukaisen hätääntyneen huudahduksen, tämän jälkeen juoksuaskeleita. Tunsi tuttipulloa varjelleen äidin hipaisun käsivarressaan tämän säännätessä rattaiden perään. Suuntasi rullaportaisiin ja antautui kaikessa rauhassa niiden vietäväksi. Kuuli järkytyneen äidin helpottuneen parahduksen, kun nuorimies onnistui saamaan aisasta kiinni. Mieliteoistaan huolimatta hän ei katsonut enää taakseen. Tämän täytyi olla ensimmäinen kerta, kun rusoposkinen Atte Aatos sai häivähdyksenomaisen kosketuksen kuolemaan ja samalla muistutuksen ihmiselon hauraudesta.

LUKU 2

Oliko hän haaveillut tästä? Harri ajatteli itsekseen. Ei välttämättä. Tuliko nöyryytys tarpeeseen? Ehkä jonkun mielestä, hän tuumaili kiusaantuneena. Oli kai syytä istuutua, kun keran käskettiin. Harri katsoi komisario Olavi Ahon takamuksen alla kulunutta vanhaa rullilla kulkevaa työtuolia. Pyyhkäisi kämmenellään sen risakankaista huonepölyn haalistamaa istuinosa, tarttui uhkaavasti notkuvaan puiseen käsinojaan ja käänsi tuolin sopivaksi katsomaansa kulmaan. Istuutui. Oli hetkisen hiljaa ja liikkumatta. Nojautui varoen taakse ja kuuli tuolin rakenteista tutun vingahduksen. Keinutteli hetken nuhjuisiksi parkkiintuneita käsinojia tunnustellen.

– Noh. Miltä tuntuu istuskella pomon tuolissa, kalifina kalifin paikalla? työpöydän vastakkaiselta puolelta tiedusteltiin.

Keinunta pysähtyi.

Harri katsahti ympärilleen.

– Jotenkin luonnottomalta, ehkä vähän kiusalliseltakin.

– Tunsitteko toisenne hyvinkin?

Harri räpäytti silmiään.

– Olkku ehti olla esimiehenäni yhtä kauan kuin olen toiminut rikostutkijana. Mitähän tästä nyt tulee, likemmäs parikymmentä vuotta?

– Olitteko ystäviä myös työajan ulkopuolella?

Harri rapsutti käsinojan halkeillutta päätyosaa.

– Niinkin voidaan kai sanoa. Me... tai siis Olkku lähinnä, hän ei ollut kaikkein...

– Ymmärrän. Eikä siinä mitään, tilannehan on uusi ja siksi vähän hämmäntäväkin, voisin kuvitella.

– Kaikkeen tottuu, sanotaan. Kaikkeen muuhun paitsi liian pieniin kenkiin, Harri sai virnistetyksi.

Vastapäätä istuva kumartui aavistuksen eteen.

– Ymmärsinköhän oikein, jos...?

– Se kai riippuu asiasta, Harri ehti pistää väliin.

– Että saan puhua suoraan ilman kiertelyjä. Että voidaan puhua avoimesti niin kuin mies miehelle?

Harri palautti taakse nojaamansa tuolin vaakatasoon.

– Oletin meidän istuvan täällä juuri siksi.

– Siinä tapauksessa on kai pakko kysyä: menihän tämä tosiaan niin kuin halusit?

Harri rypisti kulmiaan.

– Puhutaanko nyt siitä, että istun esimieheni entisellä paikalla hänen vanhan työpöytänsä takana? Voi nimittäin olla niinkin, etten täysin ymmärrä motiiviasi ja sitä, miksi halusit minun istuvan juuri...

– Odota, kysynkin eri tavalla. Tuntuuko asetelma sinusta epämuikavalta?

Harri nyökkäsi.

– Hivenen, pakko sanoa.

– Hmm, vastapäätä istuva hymisi ja nojautui vierastuolin selkänojaan. Hän tuki leveähköön ja poikkeuksellisen kulmikkaan leukansa nyrkin varaan. – Ehkä asetelmassa onkin jotain vertauskuvallista. Oikeastaan halusin vain korostaa sitä kaikkien tuntemaa tosiasiaa, että asiat olisivat voineet mennä toisin.

Harri katsahti kelloonsa. Työpäivän oli ollut määrä päättyä jo aikoja sitten. Hän olisi halunnut olla kotimatalla.

– Asiat menevät useimmiten juuri niin kuin niiden pitää. Joskus ymmärrämme sen vasta jälkijunassa, kun kokonaisuus viimein hahmottuu.

– Mutta tästä asetelmasta olet varma jo nyt? Että tällä kertaan kaikki meni tismalleen toiveittesi mukaan?

Harrin huomio käväisi harmaanvaaleassa katossa vain palatakseen keskustelukumppanin kasvoihin.

– Siitä olen kohtuullisen vakuuttunut, kyllä.

– Eikä mitään jää vahingossakaan hampaankoloon?

– Siis missä mielessä? Harri halusi tarkentaa puoliksi piruuttaan.

Vierastuoliin päätynyt mielti hetken ja nousi tovin ajateltuaan seisomaan.

– Vaihdetaan paikkoja ennen kuin vastaan.

Harria ei tarvinnut kahta kertaa pyytää.

– Ehdin jo pelätä, ettet ehdottaisikaan sitä.

Kun Harri nousi aloiltaan, vastapäätä istunut kiersi pöydän ja istui eläkkeelle jääneen Olavi Ahon tuolille. Kalifiksi kalifin paikalle, Harri ajatteli ja haki jo vierastuolia alleen, kun tuli viime hetkellä toisiin aatoksiin ja päättikin jäädä seisomaan. Eleen oli tarkoitus viestittää siitä, että rupattelutuokio sai hänen puolestaan riittää. Hän tarkensi katseensa pöydän takana istuvaan. Tämä oli Harria useamman vuoden nuorempi ja pitkä, varmaan kymmenisen senttiä häntä itseään pidempi. Tummat hiukset olivat lyhyehköt ja siististi leikatut, silmälasit kulmikkaat, kasvojen iho päivettynyt ja leuka maskuliinisen jyrä. Päivän tai pari kasvamaan pääsivät parransänki vain korosti miehisyyttä, Harri ajatteli, niin oli kai tarkoituskin. Joillekin saattoi tulla äkkikatsomalta mieleen mediassa ahkeraan esiintynyt dosentti ja politiikan tutkija Mika Aaltola. Kyseessä oli kuitenkin Turun rikospoliisin ja Vaativan tutkintaryhmä kolmosen uusi päällikkö, rikoskomisarioksi Olavi Ahon tilalle siirtynyt Arto Isaksson.

Paikkojen vaihtoa seurannut hiljaisuus ahdisti. Samasta syystä se oli syytä rikkoa.

– Siitä hampaankoloon jäämisestä. Selvennä vähän, että pääsen uudestaan kärryille, ajatus ehti jo karata, Harri päätyi pyytämään.

– Toivottavasti tämä ei kuulosta liian teatraaliselta, haluan ilman muuta välttää sen suuntaista vaikutelmaa. Tarkoitin kai lähinnä sitä, että ainakin teoriassa voisit istua tällä paikalla, sinullahan oli päälliköksi suora ja kirkkaasti valaistu, täysin esteetön reitti.

– Sekin pitänee paikkansa, Harrin oli myönnettävä. Eläkkeelle jäänyt Olkku oli varmuudella suosittelut häntä seuraajakseen. Ei ollut suurikaan ihme, että Helsingin rikospoliisista Turkuun siirtynyt Isakssonkin tiesi tämän.

– Et kuitenkaan halunnut paikkaa, Isaksson totesi ja sai lauseen kuulostamaan kysymykseltä.

– En, Harri sanoi päätöstään sen suuremmin perustelematta.

– Saanko kysyä syytä?

Harri vaihtoi jalkaa ja vilkaisi taakseen. Koska selän takana ei ollut oven lisäksi paljonkaan nähtävää, hän palautti huomionsa Isakssoniin.

– Saahan tuota kysäistä, hän vastasi. – Yhtä yksittäistä syytä on hankalahko mainita, niitä oli lopulta useita.

– Harkitsit sentään viran vastaanottamista ihan tosissasi, eikö?

Harri nyökkäsi.

– Niin harkitsin.

– Ja päädyit siitäkin huolimatta hylkäämään tämän mahdollisuuden? Isaksson jaksoi ihmetellä.

– Tarkastelin asiaa useammalta kantilta. Aikani mietittyäni totesin, että näin on kaikkien kannalta parasta.

– Kaikkien? Isaksson toisti kysyvästi.

– Lähinnä kai työkavereiden ja tämän nimenomaisen työyhteisön. Muillakin ihmissuhteilla ja elämäntilanteella oli totta kai oma merkityksensä.

- Et siis kadu ratkaisuasi?
- Ei, en usko, Harri kielsi.
- Ymmärrät samalla senkin, että joudut odottamaan ennalta määräämättömän ajan saadaksesi uuden tilaisuuden?
- Jos riskinä on nimenomaan uralla etenemisen hidastuminen... Kyllä, tunnen olevani siinäkin mielessä tilanteen tasalla ja vallitseviin olosuhteisiin enemmän kuin tyytyväinen.

Isaksson nappasi pöydälle jääneen kynän ja päätyi pyörittelemään sitä sormissaan.

- Eikä minun pidä näin ollen heikoimpanakaan hetkenä varautua siihen, että...

Harri jäi odottamaan lauseen jatkumista.

Isaksson yskäisi nyrkkiinsä.

- Että tilanteesta seuraisi minkäänmoista vastakkainasettelua, nyt tai jatkossa?

- Siis jotain kahnausta meidän välillemme, sinun ja minun? Harri halusi varmistaa. - Sitä pelkoa tuskin on, hän jatkoi ja onnistui kuin onnistuikin kuulostamaan aavistuksen huvittuneelta. Vaikka halusitkin nöyryyttää minua istuttamalla heti ensimmäisenä työpäivänäsi Olkun vanhalle paikalle, hän ajatteli heti perään. Lapsellinen tuolileikki, jonka ymmärtämiseen hän ei jaksanut aikaansa tuhlat.

- Joten meillä on selvä peli? Puhdas pöytä sujuvalle yhteistyölle, eikö niin?

Harri nyökkäsi refleksinomaisesti. Kunnes toisin todistetaan, hän ajatteli.

- Harvoinpa peli on ollut tätä selvempi ja pöytä puhtaampi.

Isaksson hymyili tavalla, jonka perimmäistä merkitystä kykeni vain arvailemaan.

- Erinomaisen hyvä. En tullut tänne sekoittamaan pakkaa, ainuttakaan maata mullistavaa muutosta ei ole tuloillaan. Soitat jatkossakin ykkösviulua, se lienee sanomattakin selvää.

Minun tehtäväni on johtaa orkesteria eleettömän tehokkaasti ottamatta sen suurempaa roolia suuntaan tai toiseen.

– Ymmärrän.

– Mainiota, Isaksson totesi levittäen samalla kätensä niin, että kämmenet koskettivat pöydän äärimmäisiä reunoja, – ei kai sitten muuta kuin kääritään hihat.

Harri nyökkäsi ja kääntyi poistuakseen.

– Odota, Isaksson pyysi. – Yksi tärkeähkö juttu ennen kuin päästän sinut menemään.

Harri oli ehtinyt jo tarttua ovenkahvaan.

– Pikku hetki, Isaksson jatkoi, avasi ikävästi kirskahtavan ylimmän pöytälaatikon ja nappasi jotain sen kätköistä.

– Ahosta puheen ollen, hän sanoi ja näytti ilmeellä, että poistumisillaan olevan Harrin oli syytä palata lähemmäs. – Tässä, ole hyvä, Isaksson sanoi ojentaessaan Harrille käyntikortin.

– Hän ehti valaista minua muutamalla sanalla menneistä, sivusi siinä samassa sinunkin työhistoriaasi. Olet saanut kokea kovia, tosin sehän oli tiedossa jo entuudestaan.

Harri otti kortin vastaan. Hän jäi tapittamaan sitä ilmeettömänä.

– Melkoinen persoona se Aho. Hänellä ei ollut minulle montaakaan pyyntöä tai suoranaista ohjetta. Varteenotettavan hyviä, melkein isälliseksi katsottavia neuvoja sain sentään useampia. Tämän yhden ja tietyn asian hän nimesi tärkeimmäksi muistamisen arvoiseksi seikaksi. Ajattelin, että mikäs siinä, toive on helppo toteuttaa. Samaan hengenvetoon oletan, että sinäkin kunnioitat entisen esimieheni tahtoa.

Harri luki käyntikortin uudelleen. Se sisälsi lyhyen mainostekstin, nimen, puhelinnumeron ja osoitteen.

Olet elämäsi tärkein ihminen. Sinulla on oikeus rikkoutua ja tulla taas ehjäksi, minä taas autan sinua pitämään itsestäsi huolta. Psykologi Kirsti Hellberg, kirstihellberg@parempielama.fi.

Voihan helvetti, Harri ajatteli.

– Kiitos, hän murahti puoliääneen, vältti parhaansa mukaan katsekontaktin ja palasi muitta mutkitta ovelle. Hän jätti hyvästelyt väliin, astui käytävään ja kuuli oven sulkeutuvan takanaan. Tunsu ohimoillaan kiivaaseen rumpusooloon intoutuneiden verisuonten sykkeen. Ohitti tutkintaryhmän tiloja koristavat työpisteet yhteenkään kollegaan törmäämättä. Työnsi käden sekä saamansa käyntikortin farkkujensa taskuun. Jätti nyrkissä rypistyneen kortin kankaan kätköihin, katsoi takintaskussa piilotellutta puhelintaan ja totesi, ettei siihen ollut tullut ainuttakaan soittoa tai viestiä. Oikeus rikkoutua ja tulla taas ehjäksi, hän ajatteli hissien kolistellessa kerrokseen. Pirun Olkku ja tämän kotkotukset!

Hissin lattia jousti pahaenteisesti jalkojen alla. Oikeus tarttua virka-aseeseen ja ladata lipas täyteen, Harri ajatteli mieli mustana. Oikeus ampua entistä esimiestä lähietäisyydeltä ohimoon, miksei saman tien tätä uutta Helsingistä saapunutta tomppeliakin. Arto Isaksson, joka näytti saavan tyydytyksensä nöyryyttävän lapsellisista tuolileikeistä.

Varttia myöhemmin Harri vetäisi kotiovensa kiinni. Eteisessä kiireen kaupalla saadut suudelmat olivat kaksin verroin räjähdyksiä ja märempiä kuin hän oli osannut odottaa.

– Rauhoitu nyt herran tähden, Max! Harri komensi ohjasten innostuneen koiran takaisin neljälle kontille. Hän riisui jalkineet sekä takkinsa ja asetteli ne eteisen vaatekaappiin. Seisahtui kuuntelemaan äänettömyyttä ja antoi labradorinoutajan nuolla sormenpäitään.

– Kotona ollaan, hän sanoi enemmänkin tottumissyistä, eihän hän edes odottanut saavansa vastausta.

Ellei noutajan ylitsepursuavaa hössötystä huomioitu, hiljaisuus täyttyi pelkästä tuuletuskanavien ontosta huminasta ja etäisistä kaupungin äänistä.

Harri kulki asunnon läpi ja kurkisti jokaiseen kohdalle sattuneeseen huoneeseen. Tyhjää kaikkialla, kuten arvata saattoi. Perässä seuranneen koiran rapsahtelevat askeleet seisahtuivat selän takana, kun kulku pysähtyi keittiössä jääkaapin ovelle. Harri näki tutut magneeteilla kiinnitetyt koristeet. Aikojen saatossa ostetut monituiset matkamauistot mukaan lukien pikkuruisen troolaria muistuttavan puisen aluksen. Vajaa vuosi sitten Anettelle saapuneen ja tänne unohtuneen syntymäpäiväkortin, se oli kai myöhemmin Turussa vierailleen Augusta Vermeerin lähettämä. Vastustamattomasti hymyilevät nuoren naisen kasvotkin hän erotti ja muisti hetken, jolloin kyseinen valokuva oli napattu. Kyse oli tuulisesta Julian lakkiaispäivästä joitakin vuosia sitten. Harrin Ruisrockissa surmansa saanut vaimo Noora oli ollut tuolloin elossa. Rehevää ruusukimppua pitelevä tyttö – Julia oli edelleen hauraalla tavalla kaunis, Harri ajatteli kuvaa katsoessaan – seisoi parvekkeella lakki veikeästi vinossa ja hiukset puhurin sekoittamina. Hymy ulottui korvasta korvaan. Oli syytäkin, sillä Julia oli onnistunut ylioppilaskirjoituksissa odotettua paremmin. Huomio siirtyi vanhaan kauppalappuun, johon kirjatut tuotteet oli ehditty hankkia jo kuukausia sitten. Kauppalapun vieressä roikkui käsin kirjoitettu ja aavistuksen haalistumaan päässyt viesti, senkään näkemiseltä ei voinut välttyä.

Harryseni! Muistin ja kaiken muunkin virkistykseksi: käytin Maxin pitkällä iltapäivälennillä, joten sillä ei ole pakottavaa kiirettä ennen iltaa. Jääkaapista löytyy kattilallinen chilillä ja mustapippurilla ryyditettyä porkkanakeittoa, muistelin sinun pitävän siitä. Huomaa tuore valkosipulipatonki hellan vieressä. Piipahdan kaupungilla, kuntosalilla ja joogatunnilla, palaan arviolta kahdeksalta tai vähän jälkeen. XOX, Anette.

Hugs and kisses, Harri ajatteli. Haleja ja pusuja, niitähän hän oli elämänsä kaivannut. Selän takana odottava noutaja ynähiti vaativasti. Harri ojensi kätensä ja rapsutti Maxin tuhistavaa

kuonoa. Huomio palasi jääkaapin oveen. Harri halusi nykäistä Anetten kirjoittaman viestilappusen kouraan, rypistää sen palloksi ja viskata roskeen. Olkoon, hän ajatteli lopulta. Lappu sai jäädä paikoilleen. Hän avasi jääkaapin oven ja tapitti näkemäänsä. Yllättyi vähän, kun ei tuntenutkaan itseään nälkäiseksi ja heilautti oven kiinni. Liehuvatukkainen ja Hangan keksinä hymyilevä ylioppilas. Milloin hän oli puhunut Julian kanssa viimeksi? Siitä täytyi olla ainakin kolmisen viikkoa, ellei enemmän. Harri kääntyi kannoillaan, löntysti olohuoneeseen ja avasi television. TV-kanavien sijaan hän valitsi Youtuben ja sattumanvaraisen ”best relaxing music for stress relief”-videon, tauotonta rentoutumismusiikkia yli kolmeksi tunniksi. Hän rojahti sohvalle ja komensi koiran sohvapöydän viereen makuulle. Kolme viikkoa, hän ajatteli uudelleen puhelinta esiin kaivaessaan, niin sen täytyi olla. Heillä oli ollut tapana soitella viikoittain, tavatakin tuon tuosta. Tapaamisten perimmäinen syykin oli useimmiten selvä, eikä Harri ollut antanut sen vaivata, kysehän oli lopultakin pelkästä rahasta. Tai ehkei ainoastaan siitä, ei tietenkään. Julian isänkaipuu vain sattui tuoksahtamaan joskus vähävaraisen opiskelijan krooniselta rahantarpeelta. Vaikka he asuivat samassa kaupungissa ja tytöllä oli luultavimmin kaikki kunnossa, kolmen viikon mittaiseksi venynyt tauko yhteydenpidossa oli poikkeuksellisen pitkä aika. Harri puntaroi kännykkää kädessään. Ilta piirteli varjojaan seinille. Lattialla lojuva Max oli painanut kuononsa etutassujen väliin ja tarkkaili häntä sivusilmällä valkuaiset muljahdellen. WhatsApp-sovellus avautui. Puhelu hälytti aikansa, kunnes siihen vastattiin.

– Moi.

– Hei, Julia, Harri vastasi yrittäen kuulostaa reippaammalta mitä lopultakaan oli, – mitäpä kuuluu, pitkäästä aikaa?

– Ihan hyvää.

Olipa taas lyhyttä ja ytimekästä, Harri ajatteli.

- Mitä puuhaillet, onko ollut kiireitä?
- Luen tenttiin.
- Ei ollut tarkoitus häiritä, suo anteeksi.
- Et sä häiritse.

Olipa tämä kertakaikkisen lakonista, Harri ihmetteli.

- Ajattelin vain kysäistä, josko elämä on mallillaan ja kaikki osapuulleen kunnossa. Olet ollut terveenä ja...

- Mikäs tässä, kaikki on hyvin, Julia totesi ykskantaan.

Ei kuulosta kovin vakuuttavalta, Julia Hirvikallio, Harri ajatteli.

- Voitaisiin tavata pitkästä aikaa. Käydä vaikka kahvilla tai jotain, leffassa ehkä, heittää vähän iskä-tytär-läppää.

- Ehkä. Pidetään mielessä.

Muutaman sekunnin hiljaisuus.

- Kuulostat harvinaisen lyhytsanaiselta, jos saan sanoa.

- Ai.

- Onhan kaikki tosiaan hyvin, Julia?

- On. Tai no, toisaalta ei.

No niin, Harri ajatteli. Yleensä totuus paljastui, kun vain jaksoi kaivaa.

- Haluatko avata tuota yhtään enempää?

Kaiuttimesta kuului huokaus. Se oli raskaampi kuin mitä Harri oli osannut odottaa.

- Opiskelu takkuaa. Duuni on yhtä tervan juontia. En tahdo muutenkaan jaksaa. Luulen, että kaamos on kestänyt liian kauan, se on jyrännyt mut totaalisesti alleen.

Harri nielaisi. Julia kaipasi lohdutusta ja kannustusta, sen kuuli äänestä.

- Mitäpä, jos vilkaisisit ikkunaan. Ellet ole ehtinyt panna merkille, kevät on täällä, Harri halusi rohkaista. - Voisit unohtaa pänttäämisen hetkeksi. Käydä vaikka kävelyllä tai juoksulenkillä. Mikä duunissa mättää, oletko edelleen sen ruokalähtettifirman palveluksessa?

TOISEN TUSKA ON TOISEN NAUTINTO

Jättiläismäinen mies tarkkailee ympäristöä illan pimeissä varjoissa Aurajoen rannalla. Hän väijyy lenkkeilijää, jonka tietää juoksevan säännöllisesti samaa reittiä. Miestä piinaa pakottava himo. Paine on kasvanut sietämättömäksi, ja lenkkeilijä olisi sopiva kohde paineen purkamiseen.

Hetkeä myöhemmin koiranulkoiluttaja löytää Nerå-ravintolan viereisestä puistikosta ruumiin, jota on pistetty teräseella suoraan sydämeen. Veriteon uhri on varjoissa vaaninut jättiläinen.

Viidennessä Hirvikallio-romaanissa uusi esimies Arto Isaksson antaa Harri Hirvikallion tiimin tutkittavaksi BDSM-seksibisnekseen kytkeytyvän tapauksen, jonka karmaisevassa kissa ja hiiri -leikissä kaikki vääristyy niin, ettei kukaan enää näe, kenen silmissä kiiluu saalistajan nälkä.

9 789523 762619

84.2 • ISBN 978-952-376-261-9

www.bazarkustannus.fi